

[Niels Helveg Petersen]

debat om det, som her udspiller sig, har meget lidt med dette lovforslag at gøre.

Det, som det er værd at hæfte sig ved, er, at lovforslaget formulerer temaet således: skal Danmark tiltræde EF-pakken? Der står ikke noget om, hvorvidt Danmark skal melde sig ud af EF. Der står: skal Danmark tiltræde EF-pakken? Når den formulering er tiltalende ud fra mit synspunkt, er det, fordi selve formuleringen i lovforslaget jo så klart siger, at det er EF-pakken, det drejer sig om.

Jeg har beskedent holdt mig tilbage i diskussionen om fadderskabet, men for de historisk interesserede vil jeg gerne nævne, at jeg faktisk under førstebehandlingen af lovforslaget foreslog, at spørgsmålet skulle formuleres sådan.

(Kort bemærkning).

Tørnæs (V):

Mindst af alt kunne man vel have forventet, at hr. Ivar Nørgaard ville nævne ordet »skrækkampagne« og advare imod den, især når man læser socialdemokratiets betænkningensbidrag, hvor de siger, at dette er et farligt skridt henimod en unionsdannelse. Er det ikke en skrækkampagne? Er det ikke en skrækkampagne, når vi gentagne gange har oplevet, at man har sagt, at et ja vil være en glidebane? Er det modsatte ikke snarere tilfældet, nemlig at et nej vil være en usikker glidebane, hvor ingen ved, hvor vi havner henne, hvorimod vi med et ja ved, hvor vi står, hvad vi siger ja til, og hvad resultatet bliver? Når det oven i købet siges, at vi frarøves vetoretten, synes jeg nok, det står i sit eget skær i forhold til skrækkampagnen.

I øvrigt vil jeg gerne anmode om, at der bliver fornyet udvalgsbehandling mellem anden- og tredjebehandlingen for at få afklaret forholdene i forbindelse med lovens ikrafttrædelse og stadfæstelse med hensyn til brevstemmer.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Jeg synes faktisk ikke, statsministeren besvarede det helt afgørende spørgsmål, som hr. Ivar Nørgaard var inde på, nemlig hvad der er regeringens vurdering af konsekvenserne af et ja eller et nej til pakken. Regeringen har hidtil i debatten opretholdt to funda-

mentalt modstridende synspunkter om den sag på én gang, og det kan selvfølgelig ikke blive ved – ja, det kan regeringen selvfølgelig godt bestemme sig til at gøre, men så må det i hvert fald gøres klart for befolkningen, at man både blæser og har mel i munden, for regeringen siger på den ene side, at dette her ikke er nogen stor og vidtrækkende sag, den er såmænd slet ikke ret betydelig, der er ikke nogen unionsplan i det osv. På den anden side, siger regeringen, at hvis Danmark forkaster denne for så vidt ret ubetydelige plan, sker der alverdens ulykker, ja, det kan faktisk ikke lade sig gøre inden for EF – man ryger ud før eller senere, siger statsministeren. Hvis regeringen virkelig vil opretholde det sidste synspunkt, må vi have det afklaret. Så må man opgive det første synspunkt, og så må vi diskutere på det grundlag, for så er det selve retten til at sige nej, denne her sag drejer sig om.

Det er altså statsministerens bedømmelse i dag, at det er dertil, det er nået. Vi kan ikke nedlægge veto denne gang inden for EF i hvert fald, for så ryger vi ud før eller senere. Det er jo det samme som at sige, at man ikke kan. Der må være konsekvens i synspunktet. Statsministeren siger: vi kan ikke sige nej denne gang, for så bliver vi smidt ud, og det er det samme som at sige, at vi ikke har retten til at sige nej; det må statsministeren erkende. Der må etableres en sammenhæng, og vi vil i hvert fald fra VS' side arbejde intenst på, at der bliver skabt en klar sammenhæng i regeringens synspunkt, så det er til at forstå, hvad det egentlig er, regeringen mener.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Man kan tit være i tvivl om, hvor man har hr. Niels Helveg Petersen og det radikale parti i denne sag, men jeg er da vældig glad for, at hr. Niels Helveg Petersen, når det drejer sig om forståelsen af, hvad denne lovgivning betyder, og hvad man skal tage stilling til, er enig med socialdemokratiet i, at det drejer sig om et ja eller nej til pakken og kun det. Det er altså i stik modstrid med, hvad statsministeren mener, og derfor er det lidt ynkeligt, at statsministeren kommer hjem og meddeler, at han nu har forsvaret vetoretten. Han siger: nu har vi sikret, at man ikke får angrebet vetoretten – det er altså de andre